

DET KONGELIGE
UTENRIKSDEPARTEMENT

Prop. 112 S

(2018–2019)

Proposisjon til Stortinget (forslag til stortingsvedtak)

Samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2015/751 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner

*Tilråding fra Utenriksdepartementet 14. mai 2019,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)*

1 Bakgrunn

EØS-komiteen vedtok 8. februar 2019 beslutning nr. 21/2019 om å innlemme i EØS-avtalen europa-parlaments- og rådsforordning (EU) 2015/751 av 29. april 2015 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner.

Formålet med forordningen er at gebyrene for bruk av betalingskort skal fastsettes på et kostnadseffektivt nivå, samtidig som det bidrar til rettferdig konkurranse, innovasjon og nye aktører. Forordningen inneholder både regulering av formidlingsgebyr og regler om handelspraksis. Forordningen stiller krav om at medlemsstatene påser at det finnes utenomrettslige tvisteløsningsorgan for behandling av tvister mellom betalingsmottakere og betalingstjenestetilbydere under forordningen. Gjennomføring av rettsakten krever lovendring. Stortingets samtykke til godkjenning av rettsakten er derfor nødvendig i medhold av Grunnloven § 26 annet ledd.

EØS-komiteens beslutning og forordningen i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

2 Nærmere om rettsakten

Forordning (EU) 2015/75 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner ble vedtatt 29. april 2015 og trådte i all hovedsak i kraft i EU 8. juni 2015.

Reglene om formidlingsgebyrer i forordningens kapittel 2 innfører maksimumsgrenser for formidlingsgebyrer for bruk av debet- og kredittkort. Maks grensene vil utgjøre henholdsvis 0,2 og 0,3 pst. av transaksjonsverdien for debet- og kredittkort. Tilleggsgebyrer ved bruk av slike kort forbyes også. Med tilleggsgebyr menes de gebyr som noen ganger settes for bruk av debet- eller kredittkort, for eksempel ved kjøp av flybilletter. Medlemsstatene er gitt mulighet til innenlands å sette lavere maksimumsgrense for transaksjonsverdien for debetkort, og også til å la betalings-tjenestetilbydere kreve et fast beløp per transaksjon på nærmere angitte vilkår. Også for kredittkort er det gitt adgang til å sette lavere maksimumsgrense for transaksjonsgebyr innenlands.

Reglene om handelspraksis i forordningens kapittel 3 gjelder både «tre-parts betalingsordnin-

ger» og «fire-parts betalingsordninger». Fireparts kortordning består av fire parter: kortholder (betaler), kortutsteder (betalerens bank), kortinnløser (som regel betalingsmottakerens banker) og brukersted (betalingsmottaker). I tre parts kortordninger er utstederen av betalingskortet og innløseren av betalingstransaksjonen samme aktør. Både kortholder og brukersted har konto hos kortordningen.

Kapittel 3 om handelspraksis inneholder bl.a. bestemmelser om opplysninger til betalingsmottakeren om betalingstransaksjonene. Bestemmelser som begrenser betalingsmottakers adgang til å styre forbrukerne mot betalingsinstrumenter som betalingsmottakeren foretrekker, skal være forbudt. Bestemmelser som hindrer betalingsmottakere i å opplyse om formidlingsgebyrer og servicegebyrer, skal også være forbudt. Det er forbud mot bestemmelser om at dersom ett kort aksepteres, må også andre kortbaserte betalingsinstrumenter utstedt innenfor rammen av samme betalingskortordning aksepteres, såkalt «Honour All Cards Rule».

Forordningen stiller krav om at medlemsstatene påser at det finnes utenomrettslige tvisteløsningsorgan for behandling av tvister mellom betalingsmottakere og betalingstjenestetilbydere under forordningen.

3 Beslutningen i EØS-komiteen

EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 endrer EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester).

EØS-komiteens beslutning inneholder en fortale og fire artikler.

Fortalen angir rettsakten som blir innlemmet i EØS-avtalen.

Artikkel 1 lister opp endringer som gjøres i vedlegg IX til EØS-avtalen, og fastsetter at forordningens bestemmelser skal gjelde med visse tilpasninger:

I bokstav a slås det fast at når det gjelder EFTA-statene, skal ordene «8. juni 2015» i artikkel 3 nr. 2 bokstav b forstås som «ikrafttredelsesdatoen for EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019».

I bokstav b slås det fast at når det gjelder EFTA-statene, skal ordene «fram til 9. desember 2016» i artikkel 16 nr. 2 forstås som «i ett år etter ikrafttredelsesdatoen for EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019».

Artikkel 2 fastsetter at teksten til forordning (EU) 2015/751 på islandsk og norsk, som vil bli

kunngjort i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 3 fastsetter at beslutningen trer i kraft 9. februar 2019, forutsatt at alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1 er inngitt.

Artikkel 4 slår fast beslutningen i EØS-komiteen skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

4 Forholdet til norsk rett

Regler som i all hovedsak samsvarer med forordningen ble fastsatt av Finansdepartementet i forskrift 27. juni 2016 nr. 827 om formidlingsgebyr i kortordninger mv., med hjemmel i betalingssystemloven § 6-1 og finansforetaksloven § 16-6. Forordningens krav om utenomrettslige tvisteløsningsorgan for behandling av tvister er ikke innført i forskriften om formidlingsgebyr.

I tråd med de alminnelige kravene i EØS-retten, skal forordninger gjennomføres ved inkorporasjon (henvisning). Forordningen kan gjennomføres i norsk rett ved inkorporasjon med hjemmel i betalingssystemloven § 6-1 og finansforetaksloven § 16-6. Når det gjelder kravet om utenrettslig tvisteløsningsorgan, vil Finansdepartementet fremme en Prop. L med forslag til nødvendige lovendringer.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av rettsakten vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning.

6 Vurdering

Forordningens formål er bl.a. at gebyrene for bruk av betalingskort skal fastsettes på et økonomisk effektivt nivå, samtidig som det åpnes opp for økt konkurranse og innovasjon. Det vil kunne lede til lavere kostnader ved bruk av kort som er omfattet av forordningen.

Regelverket for betalingstjenester har blitt stadig mer harmonisert i EU/EØS. Forordningen bidrar til harmonisering i hele EØS bl.a. når det gjelder gebyrer for bruk av betalingskort.

Innlemmelse i EØS-avtalen og gjennomføring av forordningen er nødvendig for å sikre like konkurransevilkår og likhet i det regulatoriske rammeverket, ved at det blir ett sett regler i hele EØS.

Innlemmelse av forordningen i EØS-avtalen vil også legge til rette for at homogeniteten i EØS-regelverket videreføres i tråd med EØS-avtalens formål.

Finansdepartementet tilrår at Stortinget samtykker i godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2015/751 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner. Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2015/751 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner.

Vi **HARALD**, Norges Konge

stadfester:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2015/751 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner, i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2015/751 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner

I

Stortinget samtykker i godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning

(EU) 2015/751 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner.

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt EØS-avtalen, særlig artikkel 98, og på følgende bakgrunn:

- 1) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/751 av 29. april 2015 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner¹ skal innlemmes i EØS-avtalen.
- 2) EØS-avtalens vedlegg IX bør derfor endres –

TRUFFET DENNE BESLUTNING:

Artikkel 1

I EØS-avtalens vedlegg IX etter nr. 31j (europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/17/EU) tilføyes følgende:

«31k. **32015 R 0751:** Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/751 av 29. april 2015 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner (EUT L 123 av 19.5.2015, s. 1).

Forordningens bestemmelser skal for denne avtales formål gjelde med følgende tilpasning:

- a) I artikkel 3 nr. 2 bokstav b), når det gjelder EFTA-statene, skal ordene '8. juni 2015' forstås som 'ikrafttredelsesdatoen for EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019.'

- b) I artikkel 16 nr. 2, når det gjelder EFTA-statene, skal ordene 'fram til 9. desember 2016' forstås som 'i ett år etter ikrafttredelsesdatoen for EØS-komiteens beslutning nr. 21/2019 av 8. februar 2019'.»

Artikkel 2

Teksten til forordning (EU) 2015/751 på islandsk og norsk, som skal kunngjøres i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 9. februar 2019, forutsatt at alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1 er inngitt²

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel, 8. februar 2019.

For EØS-komiteen

Claude Maerten

Formann

¹ EUT L 123 av 19.5.2015, s. 1.

² Forfatningsrettslige krav angitt.

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/751 av 29. april 2015 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114 nr. 1, under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank¹,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité²,

etter den ordinære regelverksprosedyren³ og ut fra følgende betraktninger:

- 1) Oppsplittingen av det indre marked er skadelig for konkurranseevnen, veksten og skapingen av arbeidsplasser i Unionen. For å sikre et velfungerende indre marked er det nødvendig å fjerne direkte og indirekte hindringer for gjennomføringen av et velfungerende integrert indre marked for elektroniske betalinger, uten skille mellom innenlandske betalinger og betalinger på tvers av landegrensene.
- 2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF⁴ har utgjort et rettslig grunnlag for opprettelse av et indre marked for betalinger i hele Unionen, ettersom innføringen av felles regler for yting av betalingstjenester har forenklet betalingstjenestetilbydernes virksomhet.
- 3) Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 924/2009⁵ fastsatte prinsippet om at gebyrer

som brukerne betaler for en betaling på tvers av landegrensene i euro, er de samme som for en tilsvarende betaling innenfor en medlemsstat, herunder kortbaserte betalingstransaksjoner som er omfattet av denne forordning.

- 4) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 260/2012⁶ fastsatte reglene for kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro i det indre marked, men kortbaserte betalingstransaksjoner er unntatt fra forordningens virkeområde.
- 5) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU⁷ tar sikte på å harmonisere visse regler for kontrakter som inngås mellom forbrukere og næringsdrivende, herunder regler for gebyrer for bruk av betalingsmidler som danner grunnlag for medlemsstatenes beslutninger om å forby næringsdrivende å pålegge forbrukere gebyrer i forbindelse med bruk av et gitt betalingsmiddel som overstiger den næringsdrivendes faktiske kostnader for bruken av disse midlene.
- 6) Sikre, effektive, konkurransedyktige og nyskapende elektroniske betalinger er av avgjørende betydning dersom forbrukere, forretningsdrivende og selskaper skal kunne dra full nytte av det indre marked, særlig nå når verden beveger seg i retning av e-handel.
- 7) Noen medlemsstater har vedtatt eller er i ferd med å utarbeide regelverk som har til formål direkte eller indirekte å regulere formidlingsgebyrer, og som omfatter en rekke spørsmål, herunder tak for formidlingsgebyrer på ulike

¹ EUT C 193 av 24.6.2014, s. 2.

² EUT C 170 av 5.6.2014, s. 78.

³ Europaparlamentets holdning av 10. mars 2015 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 20. april 2015.

⁴ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).

⁵ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 924/2009 av 16. september 2009 om betalinger på tvers av landegrensene i Fellesskapet og oppheving av forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 av 9.10.2009, s. 11).

⁶ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 260/2012 av 14. mars 2012 om tekniske og forretningsmessige krav til kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro og om endring av forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 av 30.3.2012, s. 22).

⁷ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU av 25. oktober 2011 om forbrukerrettigheter, om endring av rådsdirektiv 93/13/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF og om oppheving av rådsdirektiv 85/577/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF (EUT L 304 av 22.11.2011, s. 64).

nivåer, gebyrer for forretningsdrivende, regelen om at alle kort skal godtas, og styringstiltak. I noen medlemsstater varierer de gjeldende administrative beslutningene betydelig. For å oppnå bedre samsvar mellom de ulike formidlingsgebyrene forventes det ytterligere lovgivningsmessige tiltak på nasjonalt plan som skal begrense størrelsen på disse gebyrene eller forskjellene mellom dem. Slike nasjonale tiltak vil sannsynligvis føre til betydelige hindringer for gjennomføringen av det indre marked på området kortbaserte betalinger og internett- og mobilbetalinger basert på kort, og vil derfor hindre adgangen til å yte tjenester.

- 8) Betalingskort er det mest brukte elektroniske betalingsinstrumentet for detaljhandel. Integrasjonen av Unionens betalingskortmarked er imidlertid langt fra fullført ettersom mange betalingsløsninger ikke kan videreutvikles utenfor de nasjonale grensene og nye aktører med virksomhet i hele Unionen hindres i å komme inn på markedet. Det er nødvendig å fjerne hindringene for et velfungerende kortmarkedet, herunder på området kortbaserte betalinger og internett- og mobilbetalinger basert på kort.
- 9) For at det indre marked skal fungere effektivt, bør bruken av elektronisk betaling fremmes og lettes til fordel for forretningsdrivende og forbrukere. Kort og andre elektroniske betalingsmidler kan brukes på en mer allsidig måte, bl.a. gjennom internettbetaling, for å utnytte det indre marked og e-handel, og elektroniske betalinger innebærer også potensielt sikre betalinger for forretningsdrivende. Kortbaserte betalingstransaksjoner i stedet for kontantbetalinger kunne derfor være en fordel for forretningsdrivende og forbrukere, forutsatt at gebyrene for bruk av betalingskortordningene fastsettes på et kostnadseffektivt nivå og samtidig bidrar til rettfærdig konkurranse og nyskaping til å gi nye operatører adgang til markedet.
- 10) Formidlingsgebyrer brukes vanligvis mellom kortinnløsende og kortutstedende betalingstjenestetilbydere som tilhører en bestemt betalingskortordning. Formidlingsgebyrer utgjør hoveddelen av de gebyrene som forretningsdrivende betaler til innløsende betalingstjenestetilbydere for hver kortbasert betalingstransaksjon. De forretningsdrivende innregner deretter disse kostnadene, som alle andre kostnader, i den samlede prisen for sine varer og tjenester. Kon-

kurransen mellom betalingskortordninger om å overtale betalingstjenestetilbydere til å utstede deres kort, fører til høyere snarere enn lavere formidlingsgebyrer på markedet, i motsetning til den prisdisiplinerende virkningen konkurranse normalt har på markedsokonomien. I tillegg til at en regulering av disse gebyrene vil føre til en ensartet anvendelse av konkurransereglene på formidlingsgebyrer, vil den bedre det indre markedsvirkemåte og bidra til å redusere transaksjonskostnadene for forbrukerne.

- 11) De mange forskjellige formidlingsgebyrene som finnes, og deres størrelse hindrer nye aktører med virksomhet i hele Unionen i å få tilgang til markedet med forretningsmodeller som har lavere eller ingen formidlingsgebyrer, noe som hindrer potensielle stordriftsfordeler og effektivitetsgevinster som følge av det. Dette har en negativ innvirkning på forretningsdrivende og forbrukere og hindrer nyskaping. Ettersom aktører med virksomhet i hele Unionen som et minimum vil måtte tilby utstedende banker det høyeste formidlingsgebyret på det markedet som de ønsker tilgang til, vil dette også føre til en vedvarende oppsplitting av markedet. Eksisterende nasjonale ordninger med lavere eller ingen formidlingsgebyrer kan også bli tvunget til å forlate markedet fordi bankene legger press på dem for å oppnå høyere inntekter fra formidlingsgebyrer. Forbrukere og forretningsdrivende får dermed et mer begrenset utvalg, høyere priser og betalings tjenester av lavere kvalitet, samtidig som deres muligheter til å benytte felles-europeiske betalingsløsninger begrenses. Dessuten kan forretningsdrivende ikke komme utenom gebyrforskjellene ved å benytte kortbetalingstjenester som tilbys av banker i andre medlemsstater. Betalingskortordningene anvender særlige regler som, avhengig av deres territoriale lisensbestemmelser, krever at «utsalgsstedets» formidlingsgebyr (den forretningsdrivendes land) anvendes for hver betalingstransaksjon. Dette kravet hindrer innløserne i å yte sine tjenester over landegrensene med godt resultat. Det kan også hindre forretningsdrivende i å redusere sine kostnader til fordel for forbrukerne.
- 12) Det har ikke lyktes Kommisjonen og de nasjonale konkurransemyndighetene å avhjelpe situasjonen ved å anvende gjeldende regelverk.

- 13) For å unngå oppsplitting av det indre marked og betydelig konkurransevridding som følge av forskjellige lover og forskrifter er det derfor, i samsvar med artikkel 114 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte, nødvendig å treffe tiltak for å løse problemet med høye og varierende formidlingsgebyrer, slik at betalingstjenestetilbydere kan tilby sine tjenester på tvers av landegrensene og forbrukere og forretningsdrivende kan benytte tjenester over landegrensene.
- 14) Anvendelsen av denne forordning bør ikke berøre anvendelsen av Unionens og medlemsstatenes konkurranseregler. Den bør ikke hindre medlemsstatene i å beholde eller innføre lavere tak eller treffe tiltak med tilsvarende formål eller virkning gjennom nasjonal lovgivning.
- 15) For å fremme et velfungerende indre marked for kortbaserte betalinger og internett- og mobilbetalinger basert på kort, til fordel for forbrukere og forretningsdrivende, bør denne forordning få anvendelse på utstedelse og innløsning av kortbaserte betalingstransaksjoner innenfor og på tvers av nasjonale grenser. Der som forretningsdrivende kan velge en innløser utenfor sin egen medlemsstat (innløsning på tvers av landegrensene), noe som fremmes gjennom innføring av samme øvre grense for både innenlandske formidlingsgebyrer og formidlingsgebyrer på tvers av landegrensene for innløsningstransaksjoner, og forbudet mot territoriell lisensiering, bør det være mulig å sikre nødvendig juridisk klarhet og unngå konkurransevridding mellom forskjellige betalingskortordninger.
- 16) Som følge av ensidige løfter og forpliktelser innenfor rammen av konkurranseprosedyrer utføres allerede nå mange kortbaserte betalingstransaksjoner i Unionen i henhold til de maksimale formidlingsgebyrene. For å sikre rettfærdig konkurranse på markedet for innløsningstjenester bør bestemmelsene om transaksjoner over landegrensene og innenlandske transaksjoner få anvendelse samtidig og innen en rimelig frist etter denne forordnings ikrafttredelse, idet det tas hensyn til vanskelighetene og kompleksiteten ved den omstillingen av betalingskortordninger som fastsettes ved denne forordning.
- 17) Det finnes to hovedtyper av kredittkort på markedet. Med debetkort med betalingsutsettelse debiteres kortinnehaverens konto med det samlede transaksjonsbeløpet på et bestemt tidspunkt som er avtalt på forhånd, vanligvis en gang i måneden, uten at det betales renter. Med andre kredittkort kan kortinnehaveren bruke en kredittfasilitet for å betale tilbake en del av det skyldige beløpet på et senere tidspunkt enn angitt, sammen med renter eller andre kostnader.
- 18) Det bør være et maksimalt formidlingsgebyr for alle debetkort- og kredittkortbaserte betalingstransaksjoner.
- 19) Konsekvensanalysen viser at et forbud mot formidlingsgebyrer for debetkorttransaksjoner ville være gunstig for godtaking og bruk av kort og utviklingen av det indre marked og medføre flere fordeler for forretningsdrivende og forbrukere enn et tak som fastsettes på et høyere nivå. Dessuten ville det hindre at nasjonale ordninger som har svært lave eller ingen formidlingsgebyrer for debettransaksjoner, ville bli påvirket negativt av et høyere tak som skyldes ekspansjon over landegrensene eller nyinntredere på markedet som hever gebyret til takets nivå. Et forbud mot formidlingsgebyrer for debetkorttransaksjoner reduserer også risikoen for at formidlingsgebyrmodellen kan bli overført til nye og nyskapende betalingstjenester slik som mobilsystemer og nettbaserte systemer.
- 20) Takene i denne forordning er basert på den såkalte «merchant indifference»-metoden, som er beskrevet i den økonomiske faglitteraturen, og som gjør det mulig å bestemme det gebyret en forretningsdrivende vil være villig til å betale dersom vedkommende sammenligner kostnaden forbundet med at en kunde bruker betalingskort, og kostnaden forbundet med (kontant)betalinger uten kort (idet det tas hensyn til det gebyret som betales til innløsende banker for tjenester, dvs. servicegebyret som skal betales av den forretningsdrivende, og formidlingsgebyret). Dette stimulerer bruken av effektive betalingsinstrumenter ved å fremme de kortene som gir større transaksjonsfordeler, samtidig som de forretningsdrivende ikke blir fakturert for uforholdsmessig store gebyrer, noe som ville ha medført skjulte kostnader for andre forbrukere. De kollektive formidlingsgebyrordningene vil kunne føre til altfor store gebyrer for de forretningsdrivende ettersom forretningsdrivende er tilbakeholdende med å avvise kostbare betalingsinstrumenter av frykt for å tape omsetning. Erfaring har vist at disse gebyrnivåene er rimelige, ettersom de ikke reiser tvil om internasjonale betalingskortordningers og betalingstjenestetilbyderes virksomhet. De er

også fordelaktige for forretningsdrivende og forbrukere og gir rettssikkerhet.

- 21) Slik det framgår av konsekvensanalysen har formidlingsgebyrene i visse medlemsstater likevel utviklet seg på en måte som gjør det mulig for forbrukerne å dra nytte av effektive debetkortmarkeder når det gjelder godtaking og bruk av kort med lavere formidlingsgebyrer enn «merchant indifference»-nivået. Medlemsstatene bør derfor kunne fastsette lavere formidlingsgebyrer for innenlandske debetkorttransaksjoner.
- 22) For å sikre at debetkortgebyrer blir fastsatt på et kostnadseffektivt nivå, samtidig som det tas hensyn til de innenlandske debetkortmarkedenes struktur, bør dessuten muligheten for å fastsette takene for formidlingsgebyrer som en fast sats, beholdes. En fast sats kan også fremme bruk av kortbaserte betalinger av små beløp (mikrobetalinger). Det bør også være mulig å anvende en slik fast sats i kombinasjon med en prosentatsats, forutsatt at summen av slike formidlingsgebyrer ikke overstiger den fastsatte prosentandelen av den samlede årlige transaksjonsverdien på nasjonalt plan innenfor hver betalingskortordning. Det bør dessuten være mulig å fastsette et lavere tak i prosent per transaksjon for formidlingsgebyrer og å innføre et fast maksimumsbeløp for det gebyrbeløpet som er resultatet av den gjeldende prosentatsatsen per transaksjon.
- 23) Tatt i betraktning at denne forordning innebærer en harmonisering av formidlingsgebyrer for første gang og i en sammenheng der gjeldende debetkortordninger og formidlingsgebyrer er svært forskjellige, er det dessuten nødvendig med fleksibilitet for innenlandske betalingskortmarkeder. Når det gjelder innenlandske debetkorttransaksjoner, bør medlemsstatene derfor for alle innenlandske debetkorttransaksjoner innenfor hver betalingskortordning i en rimelig overgangsperiode kunne anvende et vektet gjennomsnittlig formidlingsgebyr på høyst 0,2 % av den årlige gjennomsnittlige transaksjonsverdien av alle innenlandske debetkorttransaksjoner innenfor hver betalingskortordning. Når det gjelder det taket for formidlingsgebyrer som beregnes på grunnlag av den årlige gjennomsnittlige transaksjonsverdien innenfor én betalingskortordning, er det tilstrekkelig at en betalingstjenestetilbyder deltar i en betalingskortordning (eller andre former for avtaler mellom betalingstjenestetilbydere) der et vektet gjennomsnittlig formidlingsgebyr på høyst 0,2 % anvendes

på alle innenlandske debetkorttransaksjoner. Også her kan det anvendes et fast gebyr eller et prosentvis gebyr, eller en kombinasjon av disse, forutsatt at det vektede gjennomsnittlige øvre taket overholdes.

- 24) For å fastsette de relevante takene for formidlingsgebyrer for innenlandske debetkorttransaksjoner er det hensiktsmessig å gi nasjonale vedkommende myndigheter med ansvar for overholdelsen av denne forordning mulighet til å samle inn opplysninger om mengden og verdien av alle debetkorttransaksjoner innenfor en betalingskortordning eller av debetkorttransaksjoner som gjelder en eller flere betalingstjenestetilbydere. Følgelig bør betalingskortordninger og betalingstjenestetilbydere ha plikt til å framlegge relevante opplysninger for nasjonale vedkommende myndigheter som fastsatt av disse myndighetene og innenfor de fristene som er fastsatt av dem. Rapporteringskravene bør utvides til å omfatte betalingstjenestetilbydere slik som utstedere eller innløserne, og ikke bare betalingskortordninger, for å sikre at alle relevante opplysninger gjøres tilgjengelige for vedkommende myndigheter, som i alle tilfeller bør kunne kreve at slike opplysninger samles inn gjennom betalingskortordningen. Det er også viktig at medlemsstatene sikrer en passende utveksling av relevante opplysninger om gjeldende tak for formidlingsgebyrer. I lys av det faktum at betalingskortordninger vanligvis ikke er betalingstjenestetilbydere som er underlagt tilsyn, kan vedkommende myndigheter kreve at opplysningene som sendes av disse foretakene, attesteres av en uavhengig revisor.
- 25) Noen betalingsinstrumenter på nasjonalt plan gjør det mulig for betaleren å initiere kortbaserte betalingstransaksjoner der det ikke går an å skille debetkorttransaksjoner fra kredittkorttransaksjoner i betalingskortordningen. Ettersom kortinnehaverens valg er ukjent for betalingskortordningen og for innløseren, er det ikke mulig for betalingskortordningen å anvende de forskjellige takene som innføres ved denne forordning, for debetkorttransaksjoner og kredittkorttransaksjoner som kan skjernes fra hverandre ut fra det avtalte tidspunktet for debitering av betalingstransaksjonene. Med tanke på behovet for å bevare de eksisterende forretningsmodellenes funksjonalitet samtidig som uberettigede eller uforholdsmessig store kostnader for overholdelse av regelverket unngås, og ettersom det er viktig å sikre like konkurransevilkår for de for-

skjellige kategoriene av betalingskort, er det hensiktsmessig å la denne forordnings regel for debetkorttransaksjoner få anvendelse på slike betalingstransaksjoner med innenlandske «universelle kort». Det bør imidlertid gis en lengre tilpasningsperiode for disse betalingsinstrumentene. Som et unntak bør medlemsstatene derfor i en overgangsperiode på 18 måneder etter denne forordnings ikrafttredelse kunne fastsette en maksimal andel av betalingstransaksjoner med innenlandske universelle kort som anses å være likeverdige med kredittkorttransaksjoner. Taket for kredittkort kan f.eks. anvendes på den fastsatte andelen av den samlede transaksjonsverdien for forretningsdrivende eller innløserer. Det matematiske resultatet av bestemmelsene vil da tilsvare anvendelsen av ett enkelt tak for formidlingsgebyrer for innenlandske betalingstransaksjoner som utføres med universelle kort.

- 26) Denne forordning bør omfatte alle transaksjoner der betalernes betalingstjenestetilbyder og betalingsmottakerens betalingstjenestetilbyder befinner seg i Unionen.
- 27) I samsvar med prinsippet om teknologinøytralitet fastsatt i den digitale dagsordenen for Europa bør denne forordning få anvendelse på kortbaserte betalingstransaksjoner uansett under hvilke forhold transaksjonen finner sted, bl.a. gjennom massebetalingsinstrumenter og -tjenester som kan være offline, online eller mobile.
- 28) Kortbaserte betalingstransaksjoner utføres vanligvis på grunnlag av to hovedforretningsmodeller, dvs. såkalte «ordninger med tre parter» (kortinnehaver – ordning for innløsning og utstedelse – forretningsdrivende) og «betalingskortordninger med fire parter» (kortinnehaver – utstedende bank – innløsende bank – forretningsdrivende). Mange betalingskortordninger med fire parter bruker et eksplisitt formidlingsgebyr, som vanligvis er multilateralt. For å ta hensyn til forekomsten av implisitte formidlingsgebyrer og bidra til å skape like konkurransevilkår bør betalingskortordninger med tre parter som anvender betalingstjenestetilbydere som utstedere eller innløserer, anses som betalingskortordninger med fire parter og følge samme regler, mens gjennomsiktighet og andre tiltak knyttet til forretningsregler bør få anvendelse på alle tilbydere. Med tanke på særtrekkene ved slike ordninger med tre parter er det imidlertid hensiktsmessig å fastsette en overgangsperiode der

medlemsstatene kan beslutte ikke å anvende reglene for taket for formidlingsgebyrer dersom slike ordninger har en svært begrenset markedsandel i den berørte medlemsstaten.

- 29) Den utstedende tjenesten er basert på et kontraktsforhold mellom utstederen av betalingsinstrumentet og betaleren, uansett om utstederen innehar midlene på vegne av betaleren. Utstederen stiller betalingskort til rådighet for betaleren, godkjenner transaksjoner i terminaler eller tilsvarende og kan garantere betaling til innløseren for transaksjoner som er i samsvar med reglene for den relevante ordningen. Det å bare levere betalingskort eller yte tekniske tjenester, f.eks. bare behandle og lagre data, utgjør ikke en utstedelse.
- 30) Innløsningstjenesten utgjør en rekke operasjoner fra initieringen av en kortbasert betalingstransaksjon til pengeoverføringen til betalingsmottakerens betalingskonto. Innløsningstjenesten er organisert på forskjellige måter, alt etter medlemsstat og forretningsmodell. Derfor inngår betalingstjenestetilbyderen som betaler formidlingsgebyret, ikke alltid en kontrakt direkte med betalingsmottakeren. Formidlere som yter en del av innløsningstjenestene, men som ikke har noe direkte kontraktsforhold med betalingsmottakere, bør likevel være omfattet av definisjonen av innløser i denne forordning. Innløsningstjenesten ytes uavhengig av om innløseren innehar midlene på vegne av betalingsmottakeren. Tekniske tjenester, f.eks. ren behandling og lagring av data eller drift av terminaler, utgjør ikke innløsning.
- 31) Det er viktig å sikre at bestemmelsene om formidlingsgebyrer som skal betales eller mottas av betalingstjenestetilbydere, ikke omgås ved hjelp av alternative gebyrstrømmer til utstedere. For å unngå dette bør «nettokompensasjonen» for de gebyrene som skal betales eller mottas av utstederen, herunder eventuelle godkjenningsgebyrer som utstederen betaler til eller mottar fra en betalingskortordning, en innløser eller en annen formidler, anses som et formidlingsgebyr. Ved beregning av formidlingsgebyret for å kontrollere om reglene omgås bør det tas hensyn til det samlede beløpet for betalinger eller incentiver som en utsteder har mottatt fra en betalingskortordning i forbindelse med de regulerte transaksjonene, med fradrag av de gebyrene som utstederen betaler til betalingskortordningen. Betalingene, incentivene og gebyrene kan være direkte (dvs. volumbasert eller transaksjonsspesifikke) eller indirekte

- (bl.a. markedsføringsincentiver, bonuser og rabatter ved visse transaksjonsvolumer). Ved kontroll av om reglene i denne forordning omgås bør det særlig tas hensyn til den fortjeningen som utstederne har som følge av særskilte programmer som gjennomføres av utsteder og betalingskortordninger i fellesskap, og inntekter fra behandlingsgebyrer, lisensgebyrer og andre gebyrer som skaper inntekter for betalingskortordningene. Dersom det er hensiktsmessig, og dersom det bekreftes av andre objektive faktorer, kan det dessuten tas hensyn til utstedelse av betalingskort i tredjestater ved vurderingen av en eventuell omgåelse av denne forordning.
- 32) Forbrukere er ofte uvitende om gebyrene som forretningsdrivende betaler for de betalingsinstrumentene de bruker. Samtidig kan en rekke incentiver fra utstedernes side (f.eks. reisekuponger, bonuser, rabatter, tilbakebetaling av visse beløp, gratis forsikringer osv.) styre forbrukerne i retning av å bruke betalingsinstrumenter, noe som fører til høye gebyrer for utstederne. For å motvirke dette bør de tiltakene som begrenser formidlingsgebyrer, få anvendelse bare på betalingskort som har blitt masseprodukter, og som det normalt er vanskelig for forretningsdrivende å nekte å ta imot ettersom de utstedes og brukes i stort omfang (dvs. debetkort og kredittkort for forbrukere). For å sikre et velfungerende marked i de ikke-regulerte delene av sektoren og for å begrense overføring av virksomhet fra de regulerte til de ikke-regulerte delene av sektoren, er det nødvendig å treffe en rekke tiltak, bl.a. atskillelse av ordning og infrastruktur, betalingsmottakerens styring av betaleren og betalingsmottakerens mulighet til bare å godta utvalgte betalingsinstrumenter.
- 33) En atskillelse av ordning og infrastruktur bør gi alle betalingsbehandlere mulighet til å konkurrere om ordningenes kunder. Ettersom behandlingens kostnader er en vesentlig del av de samlede kostnadene forbundet med å godta kort, er det viktig at denne delen av verdikjeden åpnes for effektiv konkurranse. På grunnlag av atskillelsen av ordning og infrastruktur bør kortordninger og behandlingenheter være uavhengige med hensyn til regnskap, organisasjon og beslutningsprosess. De bør ikke forskjellsbehandle, f.eks. ved å gi hverandre særbehandling eller fortrolige opplysninger som ikke er tilgjengelige for konkurrentene i deres respektive markedssegment, krysssubsidiere sin respektive virksomhet eller dele styringsordninger. En slik diskriminerende praksis bidrar til oppsplitting av markedet, har en negativ innvirkning på nye aktørers adgang til markedet og hindrer aktører med virksomhet i hele Unionen i å etablere seg, noe som hindrer gjennomføringen av det indre marked på området kortbaserte betalinger og internett- og mobilbetalinger basert på kort og er til skade for forretningsdrivende, selskaper og forbrukere.
- 34) Reglene for betalingskortordninger og betalingstjenestetilbydernes praksis medfører at forretningsdrivende og forbrukere som oftest er uvitende om gebyrforskjellene og reduserer gjennomsiktigheten i markedet, f.eks. fordi gebyrer «blandes» eller forretningsdrivende ikke kan velge et billigere kortvaremerke blant kort med flere varemerker («co-badged cards») eller styre forbrukerne i retning av å bruke slike billigere kort. Selv når forretningsdrivende er klar over de forskjellige kostnadene, hindrer ordningens regler dem ofte i å treffe tiltak for å redusere gebyrene.
- 35) Betalingsinstrumenter medfører forskjellige kostnader for betalingsmottakeren, og visse instrumenter er dyrere enn andre. Betalingsmottakeren bør i samsvar med direktiv 2007/64/EF stå fritt til å styre betalene i retning av å bruke et særlig betalingsinstrument, bortsett fra når det er pålagt ved lov at et særlig betalingsinstrument skal brukes for visse betalingskategorier eller ikke kan avvises fordi det har status som lovlig betalingsmiddel. Kortordninger og betalingstjenestetilbydere pålegger betalingsmottakere mange restriksjoner i den forbindelse, f.eks. at betalingsmottakeren ikke kan avvise særlige betalingsinstrumenter ved mindre beløp eller gi opplysninger til betaleren om de gebyrene som betalingsmottakeren skal betale for særlige betalingsinstrumenter, eller at betalingsmottakeren må begrense antall kasser i forretningen sin som godtar visse betalingsinstrumenter. Disse restriksjonene bør avskaffes.
- 36) I situasjoner der betalingsmottakeren styrer betaleren i retning av å bruke et særlig betalingsinstrument, bør betalingsmottakeren ikke kreve gebyr av betaleren for bruk av betalingsinstrumenter hvis formidlingsgebyr reguleres innenfor rammen av denne forordning, ettersom fordelene med tilleggsgebyrer i slike situasjoner er begrenset samtidig som markedet blir mer komplisert.
- 37) Regelen om at alle kort skal godtas, er en dobbel forpliktelse som utsteder og betalingskor-

tordninger pålegger betalingsmottakere, til å motta alle kort av samme varemerke, uansett hvilke kostnader som er forbundet med disse kortene (forpliktelse til å godta alle produkter), og uansett hvilken utstedende bank som har utstedt kortet (forpliktelse til å godta alle utstedere). Det er i forbrukernes interesse at betalingsmottakerne ikke kan behandle utstedere eller kortinnehavere innenfor samme kortkategori forskjellig, og betalingskortordninger og betalingstjenestetilbydere kan pålegge dem en slik forpliktelse. Det aspektet ved regelen om at alle kort skal godtas som forplikter betalingsmottakeren til å godta alle utstedere, er derfor berettiget i en betalingskortordning ettersom det hindrer betalingsmottakere i å behandle enkeltbanker som har utstedt et kort, forskjellig. Forpliktelsen til å godta alle produkter er hovedsakelig en koplingssalgsspraksis som innebærer at godtaking av kort med lave gebyrer koples til godtaking av kort med høye gebyrer. Dersom forpliktelsen til å godta alle produkter fjernes fra regelen om at alle kort skal godtas, vil forretningsdrivende kunne begrense det utvalget av betalingskort som de tilbyr, til bare å omfatte betalingskort med lave(re) kostnader, noe som også vil komme forbrukerne til gode ved at forretningsdrivendes kostnader reduseres. Forretningsdrivende som godtar debetkort, vil da ikke være tvunget til å godta kredittkort, og de som godtar kredittkort, vil ikke bli tvunget til å godta firmakort. For å verne forbrukerne og deres mulighet til å bruke betalingskort så ofte som mulig bør forretningsdrivende imidlertid være forpliktet til å godta kort som er omfattet av samme regulerte formidlingsgebyr, bare dersom de er utstedt innenfor samme varemerke og i samme kategori (forhåndsbetalt kort, debetkort eller kredittkort). En slik begrensning vil også føre til sterkere konkurranse for kort med formidlingsgebyrer som ikke omfattes av denne forordning, ettersom forretningsdrivende vil stå sterkere når de skal forhandle om vilkårene for å godta slike kort. Disse restriksjonene bør være begrenset og anses som akseptable bare dersom de styrker forbrukervernet og gir forbrukerne tilstrekkelig sikkerhet for at deres betalingskort vil bli godtatt av de forretningsdrivende.

38) Betalingstjenestetilbydere bør sikre et klart skille mellom forbrukerkort og firmakort både teknisk og kommersielt. Det er derfor viktig å definere et firmakort som et betalingsinstru-

ment som benyttes bare til utgifter i tjenesten som direkte belastes foretakets eller det offentlige foretakets konto eller kontoen til den fysiske personen som driver selvstendig næringsvirksomhet.

39) Betalingsmottakere og betalere bør ha mulighet til å identifisere de forskjellige kategoriene av kort. Derfor bør de forskjellige varemerkene og kategoriene kunne identifiseres elektronisk, og for nylig utstedte kortbaserte betalingsinstrumenter være synlige på utstyret. Dessuten bør betaleren underrettes om at vedkommendes betalingsinstrument(er) er godtatt på et bestemt utsalgssted. Det er nødvendig at betalingsmottakeren gir betaleren opplysning om eventuelle begrensninger på bruken av et bestemt varemerke samtidig som og på samme vilkår som opplysningene om at et bestemt varemerke godtas.

40) For å kunne sikre en effektiv konkurranse mellom varemerker er det viktig at valget av betalingsapplikasjon ligger hos brukerne og ikke bestemmes av markedet i et tidligere ledd i omsetningskjeden, uansett om det gjelder betalingskortordninger, betalingstjenestetilbydere eller betalingsbehandlere. En slik ordning bør ikke hindre betalere og betalingsmottakere i å innføre et automatisk valg av applikasjon når det er teknisk mulig, forutsatt at dette valget kan endres for hver transaksjon.

41) For å sikre muligheten for klagebehandling dersom denne forordning ikke anvendes riktig, eller dersom det oppstår tvister mellom betalingstjenestebrukere og betalingstjenestetilbydere, bør medlemsstatene fastsette egnede og effektive framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning eller treffe tilsvarende tiltak. Medlemsstatene bør fastsette bestemmelser om de sanksjonene som gjelder ved overtredelse av denne forordning, og bør sikre at disse sanksjonene er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og har avskrekkende virkning, samt at de anvendes.

42) Kommisjonen bør framlegge en rapport der det undersøkes hvilke ulike virkninger denne forordning har på markedets virkemåte. Det er nødvendig at Kommisjonen har mulighet til å samle inn de opplysningene som kreves for å utarbeide denne rapporten, og at vedkommende myndigheter samarbeider nært med Kommisjonen om innsamlingen av data.

43) Ettersom målene for denne forordning, som er å fastsette ensartede krav for kortbaserte betalingstransaksjoner og internett- og mobilbeta-

linger basert på kort, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av tiltakets omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

- 44) Denne forordning er forenlig med de grunnleggende rettighetene og de prinsippene som er anerkjent særlig i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter, framfor alt retten til effektiv klageadgang og rettfærdig rettergang, friheten til å drive næringsvirksomhet og retten til forbrukervern, og må anvendes i samsvar med disse rettighetene og prinsippene.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Kapittel I

Generelle bestemmelser

Artikkel 1

Virkeområde

1. Ved denne forordning fastsettes det ensartede tekniske og forretningsmessige krav til kortbaserte betalingstransaksjoner som utføres i Unionen, der både betalerens og betalingsmottakerens betalingstjenestetilbyder er etablert.
2. Denne forordning får ikke anvendelse på tjenester basert på særlige betalingsinstrumenter som kan brukes bare i begrenset omfang, og som oppfyller ett av følgende vilkår:
 - a) Instrumenter som setter innehaveren i stand til å erverve varer eller tjenester bare i utstederens lokaler eller i et begrenset nettverk av tjenesteytere som har en direkte forretningsavtale med en profesjonell utsteder.
 - b) Instrumenter som kan brukes bare for å anskaffe et svært begrenset utvalg av varer eller tjenester.
 - c) Instrumenter som er gyldige bare i en enkelt medlemsstat, som stilles til rådighet på anmodning fra et foretak eller et offentlig foretak, og som er regulert av en nasjonal eller regional offentlig myndighet for særlige samfunnsmessige eller skattemessige formål med henblikk på innkjøp av bestemte varer eller tjenester fra leverandører som har en forretningsavtale med utstederen.
3. Kapittel II får ikke anvendelse på følgende:

- a) Transaksjoner med firmakort.
- b) Kontantuttak i kontantautomater eller over skranken hos en betalingstjenestetilbyder.
- c) Transaksjoner med betalingskort utstedt av betalingskortordninger med tre parter.
4. Artikkel 7 får ikke anvendelse på betalingskortordninger med tre parter.
5. Når en betalingskortordning med tre parter gir andre betalingstjenestetilbydere lisens til å utstede kortbaserte betalingsinstrumenter eller innløse kortbaserte betalingstransaksjoner, eller begge, eller utsteder kortbaserte betalingsinstrumenter sammen med en partner med samme varemerke eller gjennom en agent, anses den for å være en betalingskortordning med fire parter. Når det gjelder innenlandske betalingstransaksjoner, kan imidlertid en slik betalingskortordning med tre parter unntas fra forpliktelsene i kapittel II fram til 9. desember 2018, forutsatt at de kortbaserte betalingstransaksjonene som utføres i medlemsstaten på årsbasis innenfor rammen av en slik betalingskortordning med tre parter, ikke overstiger 3 % av verdien av alle kortbaserte betalingstransaksjoner i nevnte medlemsstat.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med

- 1) «innløser» en betalingstjenestetilbyder som har inngått avtale med en betalingsmottaker om å godta og behandle kortbaserte betalingstransaksjoner som fører til en overføring av midler til betalingsmottakeren,
- 2) «utsteder» en betalingstjenestetilbyder som har inngått avtale om å gi en betaler et betalingsinstrument for å initiere og behandle betalerens kortbaserte betalingstransaksjoner,
- 3) «forbruker» en fysisk person som innenfor rammen av de betalingstjenesteeftalene som omfattes av denne forordning, opptrer med et formål som ligger utenfor vedkommendes forretnings- eller yrkesvirksomhet,
- 4) «debetkorttransaksjon» en kortbasert betalingstransaksjon, herunder med forhåndsbetalte kort, som ikke er en kredittkorttransaksjon,
- 5) «kredittkorttransaksjon» en kortbasert betalingstransaksjon der transaksjonsbeløpet helt eller delvis debiteres betaleren på en forhåndsavtalt bestemt dato i kalendermåneden, i henhold til en forhåndsbestemt kredittfasilitet, med eller uten rente,

- 6) «firmakort» ethvert kortbasert betalingsinstrument som er utstedt til foretak eller offentlige foretak eller fysiske personer som driver selvstendig næringsvirksomhet, og som er begrenset til utgifter i tjenesten, når betalingene med slike kort direkte belastes foretakets eller det offentlige foretakets konto eller kontoen til den fysiske personen som driver selvstendig næringsvirksomhet,
- 7) «kortbasert betalingstransaksjon» en tjeneste som er basert på en betalingskortordningsinfrastruktur og forretningsregler, med det formål å utføre en betalingstransaksjon ved hjelp av enhver form for kort, telekommunikasjon, digitalt utstyr eller IT-utstyr eller programvare, dersom dette fører til en debetkort- eller kredittkorttransaksjon. Kortbaserte betalingstransaksjoner omfatter ikke transaksjoner basert på andre typer betalingstjenester,
- 8) «betalingstransaksjon på tvers av landegrensene» en kortbasert betalingstransaksjon der utstederen og innløseren er etablert i forskjellige medlemsstater, eller der det kortbaserte betalingsinstrumentet utstedes av en utsteder som er etablert i en annen medlemsstat enn utsalgsstedet,
- 9) «innenlandsk betalingstransaksjon» enhver kortbasert betalingstransaksjon som ikke er en betalingstransaksjon på tvers av landegrensene,
- 10) «formidlingsgebyr» et gebyr som betales for hver transaksjon direkte eller indirekte (dvs. gjennom en tredjepart) mellom utstederen og innløseren som deltar i en kortbasert betalingstransaksjon. Nettokompensasjon eller andre avtalte vederlag anses som en del av formidlingsgebyret,
- 11) «nettokompensasjon» det samlede nettobeløpet av de betalingene, rabattene eller incentivene som en utsteder mottar fra betalingskortordningen, innløseren eller enhver annen formidler i forbindelse med kortbaserte betalingstransaksjoner eller tilknyttet virksomhet,
- 12) «servicegebyr som skal betales av den forretningsdrivende» et gebyr som betalingsmottakeren betaler til innløseren i forbindelse med kortbaserte betalingstransaksjoner,
- 13) «betalingsmottaker» en fysisk eller juridisk person som skal bli mottaker av midlene som inngår i en betalingstransaksjon,
- 14) «betaler» en fysisk eller juridisk person som er innehaver av en betalingskonto og tillater en betalingsordre fra denne betalingskontoen, eller, dersom det ikke finnes noen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person som gir en betalingsordre,
- 15) «betalingskort» en kategori betalingsinstrumenter som gjør det mulig for betaleren å initiere en debetkort- eller kredittkorttransaksjon,
- 16) «betalingskortordning» et felles sett av regler, praksiser, standarder og/eller gjennomføringsretningslinjer for utførelse av kortbaserte betalingstransaksjoner som er atskilt fra enhver infrastruktur eller ethvert betalingsystem som ligger til grunn for ordningens drift, og omfatter beslutningstakende organer, organisasjoner eller enheter som har ansvar for driften av ordningen,
- 17) «betalingskortordning med fire parter» en betalingskortordning der kortbaserte betalingstransaksjoner fra en betalers betalingskonto til en betalingsmottakers betalingskonto utføres ved hjelp av ordningen, en utsteder (på betalerens side) og en innløser (på betalingsmottakerens side),
- 18) «betalingskortordning med tre parter» en betalingskortordning der ordningen selv yter innløsnings- og utstedelsestjenester, og der de kortbaserte betalingstransaksjonene utføres fra betalerens betalingskonto til betalingsmottakerens betalingskonto innenfor ordningen. Når en betalingskortordning med tre parter gir andre betalingstjenestetilbydere lisens til å utstede kortbaserte betalingsinstrumenter eller innløse kortbaserte betalingstransaksjoner, eller begge, eller utsteder kortbaserte betalingsinstrumenter sammen med en partner med samme varemerke eller gjennom en agent, anses den for å være en betalingskortordning med fire parter,
- 19) «betalingsinstrument» enhver personlig innretning og/eller et sett av framgangsmåter som er avtalt mellom betalingstjenestebrukeren og betalingstjenestetilbyderen, og som benyttes for å initiere en betalingsordre,
- 20) «kortbasert betalingsinstrument» ethvert betalingsinstrument, herunder kort, mobiltelefoner eller datamaskiner eller enhver annen teknologisk innretning som inneholder en egnet applikasjon som gir betaleren mulighet til å initiere en kortbasert transaksjon som ikke er en kredittoverføring eller en direkte debitering som definert i artikkel 2 i forordning (EU) nr. 260/2012,
- 21) «betalingsapplikasjon» programvare eller tilsvarende som lastes ned på en innretning, og som gjør det mulig å initiere kortbaserte betalingstransaksjoner, og for betaleren å utstede betalingsordrer,
- 22) «betalingskonto» en konto som innehas i en eller flere betalingstjenestebrukeres navn, og

- som brukes til å utføre betalingstransaksjoner, herunder gjennom en særskilt konto for elektroniske penger som definert i artikkel 2 nr. 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EF⁸,
- 23) «betalingsordre» en instruks som en betaler gir til sin betalingstjenestetilbyder om å utføre en betalingstransaksjon,
- 24) «betalingstjenestetilbyder» enhver fysisk eller juridisk person som har tillatelse til å yte betalingstjenestene oppført i vedlegget til direktiv 2007/64/EF, eller som er anerkjent som en utsteder av elektroniske penger i samsvar med artikkel 1 nr. 1 i direktiv 2009/110/EF. Betalingstjenestetilbyderen kan være en utsteder, en innløser eller begge,
- 25) «betalingstjenestebruker» en fysisk eller juridisk person som gjør bruk av en betalingstjeneste i egenskap av betaler, betalingsmottaker eller begge deler,
- 26) «betalingstransaksjon» en handling som initieres av betaleren eller på dennes vegne eller av betalingsmottakeren for å overføre midler, uten hensyn til eventuelle underliggende forpliktelser mellom betaleren og betalingsmottakeren,
- 27) «behandling» yting av behandlingstjenester ved betalingstransaksjoner, dvs. de handlingene som er nødvendige for å utføre en betalingsordre mellom innløseren og utstederen,
- 28) «behandlingsenhet» enhver fysisk eller juridisk person som yter behandlingstjenester ved betalingstransaksjoner,
- 29) «utsalgssted» adressen til den forretningsdrivendes fysiske lokaler der betalingstransaksjonen er initiert. Imidlertid gjelder følgende:
- a) Når det gjelder fjernsalg eller fjernsalgsavtaler (dvs. e-handel) som definert i artikkel 2 nr. 7 i direktiv 2011/83/EU, skal utsalgsstedet være adressen til det faste forretningsstedet der den forretningsdrivende driver sin virksomhet, uansett hvor det nettstedet eller den serveren befinner seg som betalingstransaksjonen initieres gjennom.
- b) I tilfeller der den forretningsdrivende ikke har et fast forretningssted, skal utsalgsstedet være adressen der den forretningsdrivende har gyldig tillatelse til å drive virksomhet, og der betalingstransaksjonen er initiert.
- c) I tilfeller der den forretningsdrivende verken har et fast forretningssted eller en gyldig tillatelse til å drive virksomhet, skal utsalgsstedet være postadressen som brukes for betaling av skatt i forbindelse med salgsvirksomheten, og som betalingstransaksjonen initieres gjennom,
- 30) «varemerke» ethvert navn, begrep, tegn, symbol og enhver kombinasjon av slike, uten hensyn til om de er fysiske eller digitale, som kan angi hvilken kortordning kortbaserte betalingstransaksjoner tilhører,
- 31) «flere varemerker» («co-badging») samling av to eller flere varemerker eller betalingsapplikasjoner for samme varemerke på samme kortbaserte betalingsinstrument,
- 32) «merkevaresamarbeid» samling av minst ett betalingsvaremerke og minst ett varemerke som ikke er et betalingsvaremerke, på samme kortbaserte betalingsinstrument,
- 33) «debetkort» en kategori av betalingsinstrumenter som gjør det mulig for betaleren å initiere en debetkorttransaksjon, med unntak av transaksjoner med forhåndsbetalte kort,
- 34) «kredittkort» en kategori av betalingsinstrumenter som gjør det mulig for betaleren å initiere en kredittkorttransaksjon,
- 35) «forhåndsbetalt kort» en kategori betalingsinstrumenter der elektroniske penger som definert i artikkel 2 nr. 2 i direktiv 2009/110/EF lagres.

Kapittel II

Formidlingsgebyrer

Artikkel 3

Formidlingsgebyrer for forbrukeres debetkorttransaksjoner

- Betalingstjenestetilbydere skal ikke tilby eller kreve et formidlingsgebyr per transaksjon på mer enn 0,2 % av transaksjonens verdi for debetkorttransaksjoner.
- For innenlandske debetkorttransaksjoner kan medlemsstatene enten
 - fastsette et lavere tak i prosent per transaksjon enn det som er fastsatt i nr. 1, og kan innføre et fast maksimalt gebyrbeløp som et tak på det gebyrbeløpet som er resultatet av den gjeldende prosentsatsen, eller
 - gi betalingstjenestetilbydere mulighet til å anvende et formidlingsgebyr per transaksjon på høyst 0,05 euro eller, i medlemsstater

⁸ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EU av 16. september 2009 om adgang til å starte og utøve virksomhet som e-pengeforetak og om tilsyn med slik virksomhet, om endring av direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og om oppheving av direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 av 10.10.2009, s. 7).

som ikke har euro som valuta, den tilsvarende verdien i nasjonal valuta per 8. juni 2015, som skal revideres hvert femte år eller når det skjer en vesentlig endring i valutakursen. Dette formidlingsgebyret per transaksjon kan også kombineres med en høyeste prosentsats som ikke overstiger 0,2 %, forutsatt at summen av formidlingsgebyrer for betalingskortordningen ikke overstiger 0,2 % av den samlede årlige transaksjonsverdien for de innenlandske debetkorttransaksjonene innenfor hver betalingskortordning.

3. Inntil 9. desember 2020 kan medlemsstatene i forbindelse med innenlandske debetkorttransaksjoner tillate at betalingstjenestetilbydere anvender et vektet gjennomsnittlig formidlingsgebyr som høyst tilsvarende 0,2 % av den årlige gjennomsnittlige transaksjonsverdien for alle innenlandske debetkorttransaksjoner innenfor hver betalingskortordning. Medlemsstatene kan fastsette et lavere vektet gjennomsnittlig tak for formidlingsgebyrer som gjelder for alle innenlandske debetkorttransaksjoner.
4. De årlige transaksjonsverdiene nevnt i nr. 2 og 3 skal beregnes på årsbasis fra 1. januar til 31. desember og får anvendelse fra 1. april påfølgende år. Referanseperioden for den første beregningen av denne verdien skal begynne 15 kalendermåned før datoen for anvendelsen av nr. 2 og 3, og skal avsluttes tre kalendermåned før nevnte dato.
5. Vedkommende myndigheter nevnt i artikkel 13 skal kreve at betalingskortordninger og/eller betalingstjenestetilbydere på skriftlig anmodning gir alle de opplysningene som er nødvendige for å kontrollere at nr. 3 og 4 i denne artikkel anvendes riktig. Slike opplysninger skal sendes til vedkommende myndighet før 1. mars i året etter referanseperioden nevnt i nr. 4 første punktum. Alle andre opplysninger som gjør det mulig for vedkommende myndigheter å kontrollere overholdelsen av dette kapittel, skal sendes til vedkommende myndigheter på skriftlig anmodning innen fristen fastsatt av dem. Vedkommende myndigheter kan kreve at slike opplysninger er attestert av en uavhengig revisor.

Artikkel 4

Formidlingsgebyrer for forbrukeres kredittkorttransaksjoner

Betalingstjenestetilbydere skal ikke tilby eller kreve et formidlingsgebyr per transaksjon på mer enn 0,3 % av transaksjonens verdi for kredittkort-

transaksjoner. For innenlandske kredittkorttransaksjoner kan medlemsstatene fastsette et lavere tak for formidlingsgebyret per transaksjon.

Artikkel 5

Forbud mot omgåelse

Ved anvendelsen av de takene som er nevnt i artikkel 3 og 4, skal eventuelle avtalte vederlag, herunder nettokompensasjon, med tilsvarende formål eller virkning som formidlingsgebyret, som en utsteder mottar fra en betalingskortordning, en innløser eller enhver annen formidler i forbindelse med betalingstransaksjoner eller tilknyttet virksomhet, behandles som en del av formidlingsgebyret.

Kapittel III

Forretningsregler

Artikkel 6

Tildeling av lisenser

1. Territorielle begrensninger innenfor Unionen eller regler med tilsvarende virkning i lisensavtaler eller i regler for betalingskortordninger for utstedelse av betalingskort eller innløsning av kortbaserte betalingstransaksjoner skal være forbudt.
2. Krav om eller forpliktelse til å oppnå en lands-spesifikk lisens eller tillatelse til å drive grensekryssende virksomhet eller regler med tilsvarende virkning i lisensavtaler eller regler for utstedelse av betalingskort eller innløsning av kortbaserte betalingstransaksjoner, skal være forbudt.

Artikkel 7

Atskillelse av betalingskortordningen og behandlingenheter

1. Betalingskortordninger og behandlingenheter
 - a) skal være uavhengige med hensyn til regnskap, organisering og beslutningsprosesser,
 - b) skal ikke angi priser for betalingskortordninger og behandlingsevne i form av pakkepriser og ikke krysssubsidiere slik virksomhet,
 - c) skal ikke på noen måte forskjellsbehandle sine datterforetak eller aksjonærer på den ene side og brukere av betalingskortordninger og andre kontraktspartnere på den annen side, og særlig skal de ikke på noen

måte gjøre yting av tjenester som de tilbyr, betinget av at deres kontraktspartner godtar andre tjenester som de tilbyr.

2. Vedkommende myndighet i den medlemsstaten der ordningens hovedkontor ligger, kan kreve at en betalingskortordning framlegger en uavhengig rapport som bekrefter at den overholder nr. 1.
3. Betalingskortordninger skal gi mulighet for at meldinger om godkjenning og clearing av enkeltstående kortbaserte betalingsstransaksjoner kan atskilles og behandles av forskjellige behandlingenheter.
4. Det skal være forbudt med territoriell forskjellsbehandling i de behandlingsreglene som betalingskortordninger anvender.
5. Behandlingsenheter i Unionen skal sikre at deres system kan samvirke teknisk med andre behandlingens systemer i Unionen, ved å bruke standarder utviklet av internasjonale eller europeiske standardiseringsorganer. Dessuten skal betalingskortordninger ikke vedta eller anvende forretningsregler som begrenser samvirkningsevnen mellom behandlingenheter innenfor i Unionen.
6. Den europeiske banktilsynsmyndighet (EBA) kan etter samråd med en rådgivende gruppe som nevnt i artikkel 41 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010⁹ utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder som fastsetter de kravene som må oppfylles av betalingskortordninger og behandlingenheter for å sikre anvendelse av nr. 1 bokstav a) i denne artikkel.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 9. desember 2015.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i dette nummer i samsvar med artikkel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 8

Flere varemerker og valg av betalingsvaremerke og betalingsapplikasjon

1. Regler for betalingskortordninger og regler i lisensavtaler eller tiltak med tilsvarende virk-

ning som hindrer at en utsteder kombinerer to eller flere forskjellige betalingsvaremerker eller betalingsapplikasjoner på et kortbasert betalingsinstrument, skal være forbudt.

2. Når forbrukeren inngår en avtale med en betalingstjenestetilbyder, kan forbrukeren kreve to eller flere ulike betalingsvaremerker på et kortbasert betalingsinstrument, forutsatt at en slik tjeneste tilbys av betalingstjenestetilbyderen. I god tid før avtalen underskrives, skal betalingstjenestetilbyderen gi forbrukeren klare og objektive opplysninger om alle tilgjengelige betalingsvaremerker og deres egenskaper, herunder funksjonalitet, kostnader og sikkerhet.
3. Forskjellsbehandling av utstedere eller innløserere i ordningens regler og i regler i lisensavtaler om å kombinere flere betalingsvaremerker eller betalingsapplikasjoner på et kortbasert betalingsinstrument, skal være objektivt begrunnet og ikke-diskriminerende.
4. Betalingskortordninger skal ikke pålegge kortutstedende og kortinnløsende betalingstjenestetilbydere rapporteringskrav, krav om gebyrer eller lignende krav med samme formål eller virkning ved transaksjoner som utføres med en innretning som er påført deres betalingsvaremerke, dersom deres ordning ikke brukes i forbindelse med disse transaksjonene.
5. Rutingprinsipper eller tilsvarende tiltak for styring av transaksjoner gjennom en særskilt kanal eller prosess og andre tekniske og sikkerhetsmessige standarder og krav ved håndtering av to eller flere forskjellige betalingsvaremerker og betalingsapplikasjoner på et kortbasert betalingsinstrument, skal være ikke-diskriminerende og anvendes på en ikke-diskriminerende måte.
6. Betalingskortordninger, utstedere, innløserere, behandlingenheter og andre ytere av tekniske tjenester skal ikke innføre automatisk mekanismer, programvare eller innretninger på det betalingsinstrumentet eller det utstyret som benyttes på utsalgsstedet, som begrenser betalerens eller betalingsmottakerens valg av betalingsvaremerke eller betalingsapplikasjon, eller begge, når et betalingsinstrument med flere varemerker brukes.

På det utstyret som brukes på utsalgsstedet, skal betalingsmottakere beholde muligheten til å installere automatiske mekanismer som foretar et prioritert valg av et bestemt betalingsvaremerke eller en bestemt betalingsapplikasjon, men beta-

⁹ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010 av 24. november 2010 om opprettelse av en europeisk tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet), om endring av beslutning nr. 716/2009/EF og om oppheving av kommisjonsbeslutning 2009/78/EF (EUT L 331 av 15.12.2010, s. 12).

lingsmottakere skal ikke hindre betaleren i å tilsi-desette et slikt automatisk prioritert valg som betalingsmottakeren har gjort i sitt utstyr, for de kategoriene av kort eller tilknyttede betalingsin-strumenter som betalingsmottakeren godtar.

Artikkel 9

Spesifiserte gebyrer («unblending»)

1. Hver innløser skal tilby og fakturere sin beta-lingmottaker for de servicegebyrene som skal betales av den forretningsdrivende, indivi-duelt spesifisert for forskjellige kategorier av betalingskort og forskjellige betalingskortva-remarker med forskjellige formidlingsgebyr-nivåer, med mindre betalingsmottakeren skriftlig anmoder innløseren om å fakturere servicegebyrer som skal betales av den forret-ningsdrivende, blandet.
2. Innløsere skal i sine avtaler med betalingsmot-takere inkludere særskilte opplysninger om beløpet for servicegebyrene som skal betales av den forretningsdrivende, formidlingsgeby-rene og gebyrene for ordningen som gjelder for hver kategori av betalingskort og hvert betalingskortvaremerke, med mindre beta-lingmottakeren skriftlig anmoder om noe annet.

Artikkel 10

Regelen om at alle kort skal godtas

1. Betalingskortordninger og betalingstjeneste-tilbydere skal ikke anvende regler som forplik-ter betalingsmottakere som godtar kortba-serte betalingsinstrumenter utstedt av én utsteder, til også å godta andre kortbaserte betalingsinstrumenter utstedt innenfor ram-men av samme betalingskortordning.
2. Nr. 1 får ikke anvendelse på forbrukeres kort-baserte betalingsinstrumenter med samme varemerke og av samme kategori av forhånds-betalte kort, debetkort eller kredittkort som er omfattet av formidlingsgebyrer i henhold til kapittel II i denne forordning.
3. Nr. 1 er ikke til hinder for at betalingskortord-ninger og betalingstjenestetilbydere kan fast-sette at kort ikke kan avvises på grunnlag av utstederens eller kortinnehaverens identitet.
4. Betalingsmottakere som beslutter seg for ikke å godta alle kort eller andre betalingsinstru-menter innenfor en betalingskortordning, skal på en klar og utvetydig måte opplyse forbru-kerne om dette, samtidig som de opplyser for-

brukerne om at de godtar andre kort og beta-linginstrumenter i ordningen. Disse opplys-ningene skal vises tydelig ved inngangen til forretningen og ved kassen.

Ved fjernsalg bør disse opplysningene angis på betalingsmottakerens nettsted eller et annet elektronisk eller mobilt medium. Opplysningene skal gis til betaleren i god tid før denne inn-går en kjøpsavtale med betalingsmottakeren.

5. Utstedere skal sikre at deres betalingsinstru-menter kan identifiseres elektronisk, og at nylig utstedte kortbaserte betalingsinstrumen-ter også kan identifiseres visuelt, slik at beta-lingmottakere og betalere utvetydig kan iden-tifisere hvilke kortvaremerker og kategorier av forhåndsbetalte kort, debetkort, kredittkort eller firmakort betaleren velger.

Artikkel 11

Regler for styring

1. Regler i lisensavtaler, regler som anvendes av betalingskortordninger, og regler i avtaler som inngås mellom kortinnløserne og beta-lingmottakere, som hindrer betalingsmotta-kerne i å styre forbrukerne i retning av å bruke de betalingsinstrumentene som beta-lingmottakeren foretrekker, skal være for-budt. Dette forbudet skal også omfatte regler som forbyr betalingsmottakere å behandle en viss betalingsordnings kortbaserte beta-linginstrumenter mer eller mindre fordelak-tig enn andres.
2. Regler i lisensavtaler, regler som anvendes av betalingskortordninger, og regler i avtaler som inngås mellom kortinnløserne og beta-lingmottakere, som hindrer betalingsmotta-kerne i å opplyse betalernes om formidlingsge-byrer og servicegebyrer som skal betales av den forretningsdrivende, skal være forbudt.
3. Nr. 1 og 2 i denne artikkel berører ikke reglene for gebyrer, prisavslag og andre sty-ringsmekanismer fastsatt i direktiv 2007/64/EF og direktiv 2011/83/EU.

Artikkel 12

Opplysninger til betalingsmottakeren om enkeltstående kortbaserte betalingstransak-sjoner

1. Etter at en kortbasert betalingstransaksjon er utført, skal betalingsmottakerens betalingstje-nestetilbyder gi betalingsmottakeren følgende opplysninger:

- a) Den referansen som gjør det mulig for betalingsmottakeren å identifisere den kortbaserte betalingstransaksjonen.
- b) Betalingstransaksjonens beløp i den valutaen som betalingsmottakerens betalingskonto blir kreditert i.
- c) Eventuelle gebyrer for den kortbaserte betalingstransaksjonen med særskilt opplysning om servicegebyret som skal betales av den forretningsdrivende, og formidlingsgebyret.

Dersom betalingsmottakeren på forhånd har gitt sitt uttrykkelige samtykke, kan opplysningene nevnt i første ledd grupperes etter varemærke, applikasjon, kategori av betalingsinstrumenter og den formidlingsgebyrsatsen som får anvendelse på transaksjonen.

2. Avtaler mellom innløserne og betalingsmottakere kan inneholde en bestemmelse om at opplysningene nevnt i nr. 1 første ledd skal gis eller gjøres tilgjengelige regelmessig, minst en gang i måneden, og på en avtalt måte som gjør det mulig for betalingsmottakeren å lagre og gjengi opplysningene uendret.

Kapittel IV

Sluttbestemmelser

Artikkel 13

Vedkommende myndigheter

1. Medlemsstatene skal utpeke vedkommende myndigheter som gis myndighet til å sikre at denne forordning håndheves, og som får den nødvendige granskings- og håndhevingsmyndighet.
2. Medlemsstatene kan utpeke eksisterende organer til vedkommende myndigheter.
3. Medlemsstatene kan utpeke en eller flere vedkommende myndigheter.
4. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om disse vedkommende myndighetene innen 9. juni 2016. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer med hensyn til disse myndighetene.
5. De utpekte myndighetene nevnt i nr. 1 skal ha de ressursene de trenger for å kunne utføre sine oppgaver.
6. Medlemsstatene skal pålegge de vedkommende myndighetene effektivt å overvåke overholdelsen av denne forordning, herunder motvirke betalingstjenestetilbyderes eventuelle forsøk på å omgå denne forordning, og

treffe alle nødvendige tiltak for å sikre slik overholdelse.

Artikkel 14

Sanksjoner

1. Medlemsstatene skal fastsette regler for sanksjoner ved overtredelser av denne forordning og treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at sanksjonene anvendes.
2. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om disse bestemmelsene innen 9. juni 2016, og skal umiddelbart underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer av dem.

Artikkel 15

Framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning

1. Medlemsstatene skal sikre og fremme egnede og effektive framgangsmåter for utenrettslig klagebehandling og tvisteløsning eller treffe tilsvarende tiltak med sikte på å løse tvister mellom betalingsmottakere og deres betalingstjenestetilbydere som har oppstått i forbindelse med anvendelsen av denne forordning. For dette formål skal medlemsstatene utpeke eksisterende organer der det er hensiktsmessig, eller opprette nye organer. Organene skal være uavhengige av partene.
2. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om disse organene innen 9. juni 2017. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer med hensyn til disse organene.

Artikkel 16

Universelle kort

1. Ved anvendelsen av denne forordning og når det gjelder innenlandske betalingstransaksjoner som ikke kan defineres av betalingskortordningen som debetkort- eller kredittkorttransaksjoner, får bestemmelsene om debetkort- og kredittkorttransaksjoner anvendelse.
2. Som unntak fra nr. 1 og fram til 9. desember 2016 kan medlemsstatene fastsette at en andel på høyst 30 % av de innenlandske betalingsstransaksjonene som er omhandlet i nr. 1 i denne artikkel, anses som likeverdige med kredittkorttransaksjoner som omfattes av taket for formidlingsgebyrer fastsatt i artikkel 4.

*Artikkel 17***Revisjonsklausul**

Kommisjonen skal innen 9. juni 2019 framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen av denne forordning. Kommisjonen skal i sin rapport særlig undersøke om nivået på formidlingsgebyrene er hensiktsmessig, samt styringsmekanismene, som f.eks. gebyrer, idet det tas hensyn til bruken av og kostnadene for forskjellige betalingsmidler og omfanget av nye aktører, ny teknologi og nyskapende forretningsmodeller på markedet. Det skal særlig rapporteres om følgende:

- a) Utviklingen i gebyrer for betalerne.
- b) Konkurransenivået blant betalingstjenestetilbydere og betalingskortordninger.
- c) Virkningene på betaleres og betalingsmottakeres kostnader.
- d) I hvilket omfang de forretningsdrivende lar reduksjonen i formidlingsgebyrnivåene komme neste ledd til gode.
- e) De tekniske kravene og deres betydning for alle berørte parter.
- f) Virkningene av flere varemerker på brukervennligheten, særlig for eldre og andre sårbare brukere.
- g) Virkningen på markedet av utelukkelsen av firmakort fra kapittel II, ved å sammenligne situasjonen i medlemsstater der tilleggsgebyrer er forbudt, med situasjonen der de er tillatt.
- h) Virkningen på markedet av de særlige bestemmelsene om formidlingsgebyrer for innenlandske debetkorttransaksjoner.
- i) Utviklingen av innløsning over landegrensene og dens innvirkning på det indre marked, ved å sammenligne situasjonen for kort som er omfattet av tak for gebyrer, og kort som ikke er omfattet av slikt tak, for å vurdere muligheten for å klargjøre hvilke formidlingsge-

byrer som får anvendelse på innløsning over landegrensene.

- j) Den praktiske anvendelsen av reglene for atskillelse av betalingskortordningen og behandling samt behovet for å vurdere rettslig atskillelse på nytt.
- k) Det eventuelle behovet, avhengig av virkningen av artikkel 3 nr. 1 på den faktiske verdien av formidlingsgebyrer på debetkorttransaksjoner med middels og høy verdi, for å endre nevnte nummer ved å fastsette at taket bør begrenses til det laveste beløpet på 0,07 euro eller 0,2 % av transaksjonens verdi.

Kommisjonens rapport skal eventuelt følges av et forslag til regelverk som kan inneholde et forslag til endring av det øvre taket for formidlingsgebyrer.

*Artikkel 18***Ikrafttredelse**

1. Denne forordning trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.
2. Den får anvendelse fra 8. juni 2015, med unntak av artikkel 3, 4, 6 og 12, som får anvendelse fra 9. desember 2015, og artikkel 7, 8, 9 og 10, som får anvendelse fra 9. juni 2016.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg 29. april 2015.

*For Europa-
parlamentet*

M. SCHULZ

President

For Rådet

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formann